

Művészeti követségben jártak a szegedi balettosok

Hétezren a lyoni szentélyben

Részlet a Carmina Burana előadásából.

Fotó: Miskolczi Róbert

A szegedi balettosokat is meglepte az óriási érdeklődés és a forró siker, amelyben a tánc európai fellegrájának tartott lyoni Tánc Házában volt részük.

Kissé megkésve kérhettük élménybeszámolóra Juronics Tamást, a Szegedi Kortárs Balett művészeti vezetőjét és koreográfusát, hiszen Lyon után rögtön Pozsonyban vendégszerepeltek, majd Budapesten volt két előadásuk és csak tegnap jöttek haza.

Kultúrák találkozása

– A Maison de la Danse, a Lyonban 1980-ban alapított Tánc Háza fogalom a nemzetközi táncművészetben – magyarázta Juronics, akinek Orff Carmina Buranájára készült azonos című koreográfiáját az október közepi franciaországi vendégszereplésen egymás után hat estén mutatta be a társulat. A Szegedi Kortárs Balett – amelyet a Szegedi Balett jogutódjaként Juronicsék 15 évvel ezelőtt alapítottak, vagyis az ideai jubileumi évadjuk – már régebb óta igyekszik „betörni” a francia táncéletbe, egyáltalán nem sikertelenül. Tavaly Toulouse-ban megnézte egy előadásukat Guy Darmet, a lyoni Tánc Háza igazgatója, s a gratuláció-

hoz mindjárt mellékelte az idei meghívást. A Franciaországban egyedülálló, kizárólag táncművészeti produkciókat bemutató színház az igazgató multikulturális felfogása szellemében rendszeresen fogad neves külföldi együtteseket. Az első számú francia táncmenedzserként számmon tartott Darmet a Tánc Biennálékát, a kétévenkénti fesztiválokat földrésznyi táncművészek bemutatásának szenteli, így volt már téma Afrika, Amerika, a Selyemút és az idén a Terra latina, a latin országok táncművészete. Két év múlva, 2004-ben a kibővített Európai Unió, a 25-ök Európa szerepel a biennálé programjában.

Ebben persze mi is benne vagyunk, mármint Magyarország, s ilyen szempontból, a jövő reménybeli vendégszereplési szempontjából sem közömbös a Szegedi Kortárs Balett mostani, minden várakozást felülmúló sikere.

Telt ház, hatszor

– Mi magunk is alig hittünk a szemünknek, de az 1200 nézőt befogadó színház mind a hat estén megtelt – meséli Juronics Tamás. – A leghangosabb siker a bemutatónk volt, erre sokan eljöttek Párizsból is, köztük a sze-

gedi Csernus Sándor, a Párizsi Magyar Intézet igazgatója, de más magyar kultúrképviseletek személyiségei is. Egészen felfokozott hangulat uralkodott a Carmina Burana előadása után a nézőtérén és számos, nagyon jó kritika jelent meg a lapokban.

Pedig – multikulturális felfogás ide vagy oda – magyar társulat a húsz év alatt még egyszer sem lépett fel a 15 ezer (!) bérletessel dicsekedhető lyoni táncszentélyben, és magyar koreográfus művét sem mutatták be eddig. Juronicsék voltak az első, és okkal hihetjük: ez csak a kezdet. A Carmina Burana lyoni sikere Párizsban sem maradt visszhangtalan – és Csernus Sándor is ígérte, segít a párizsi nagy színházakhoz utat-kapcsolatot találni a „földijeinek”.

Ünnepek, itthon

Franciaország után Szlovákiában is a magyar kultúra követeként léptek fel a szegedi táncosok, hiszen a pozsonyi magyar kulturális intézet szervezésében diplomatáknak, politikusoknak, az intézet vendégeinek mutatták be a Bartók-zenére készült Juronics Tamás koreográfiát, A csodálatos mandarint. E hét elején az együttesnek Pesten, a Thália Színházban volt két Carmina Bu-

rana előadása, tegnap óta pedig itthon készülnek – elsősorban a december 6-i szegedi ősbemutatóra. Az új Juronics darabok egyike a Sztravinszkij-sorozat folytatása lesz, a Tűzmadár, a másik pedig Ravel Bolerójára készül. A felkészülés közben fellép az együttes egy ünnepi gálaprodukcióban: november 7-én tízedszer adják át a Philip Morris Magyar Balett-díjat, s az alkalomra szervezett gálán az eddigi díjazottak tancolnak. Mint emlékeztet, Juronics Tamás a díj történetében másodikként vehette át a hazai táncélet rangos kitüntetését, az együttes fiatal tehetségét, Markovics Ágnes pedig ifjúsági díjjal tüntette ki a neves művészekből álló művészeti tanács. Ebben a Seregi László elnök vezette grémiumban a kezdettől dolgozik – Jancsó Miklós, Presser Gábor, Eszenyi Enikő, Metzger Márta, Kiss János, Hajzer Gábor mellett – a Szegedi Kortárs Balett igazgatója, Pataki András. A Nemzeti Színházban megtartandó jubileumi műsorban a szegediek a repertoár egyik régebbi darabját, Juronics Trió című koreográfiáját táncolják, a háromszereplős műben a két eddigi Philip Morris-díjas, Juronics és Markovics mellett Sárközy Attila szerepel.

SULYOK ERZSÉBET

Egyetlen kutyát sem tudna az utcán hagyni

Megharcolt az állatmenhelyért

Egy lelkes és fiatal állatvédőnek köszönhető, hogy ma már beszélhetünk arról, lesz Szegeden kisállatmenhely. Kasza Andrea egy évvel ezelőtt egy lapunkban közölt cikk hatására döntött úgy, hogy felkarolja a kóbor állatok ügyét. Néhány, hasonlóan lelkes állatharccal megalapította a Tappancs Alapítványt.

– **Hogyan jut eszébe egy egyetemista, gyeseen lévő anyukának, hogy egymaga nyakába vegye a városban kóborló több száz kisállat sorsát?**

– Már kisiskolás koromban elhatároztam, hogy ha nagy leszek, állatmenhelyen fogok dolgozni. Aztán egy idő után kénytelen voltam rájönni, hogy a városban nincs menhely, sőt a legközelebbihez is Békéscsabáig kell utazni. Amikor egy évvel ezelőtt olvastam a Délmagyarországban, hogy egy sándorfalvi vállalkozó kisállatmenhelyet és temetőt szeretne létrehozni a telkén, azonnal megkerestem az urat. Ezzel egy időben feladtam egy hirdetést is, hogy aki még akar segíteni, jelentkezzen. A menhelyből akkor végül nem lett semmi, de a segítőkész csapat megmaradt, ezért elhatároztuk, hogy létrehozunk egy alapítványt, amelynek elsődleges célja a kisállatmenhely létrehozása és működtetése lesz.

– **Amellett, hogy gyűjtik a pénzt az építkezéshez, folyamatosan mentik a kutyákat. Úgy tudom, kóbor kutyák gyűjtésében ön a leglelkesebb, néha túl-zottan is...**

– Igen, valóban az utóbbi időben már problémát okozott, hogy nem tudok az utcán hagyni

egyetlen állatot sem. Bár a menhely még el sem kezdett épülni, már most több mint harminc kutyánk van, amelyek ideiglenes befogadónál vagy az eddigi gazdánál várják, hogy új otthonot találjunk számukra. Egyetlen állatot sem tudunk már hova tenni, mindenhol telt ház van, de ha találok egy kutyát, mindig magammal viszem.

– **Gondolom, sajátjai is egykoron az utcán csatangoltak.**

– Igen, mindkettőt úgy fogadtuk be. De a családomban, sőt a rokonságban is mindenhol utcán talált kutyák laknak.

– **Milyen kutyáktól válnak meg a gazdák elsősorban?**

– Ezt nem lehet meghatározni. Van kis termetű és nagy termetű, öreg és fiatal, korcs és fajtatista egyaránt. A legfelháborítóbbnak azt tartom, amikor az újszülött állatokat dobják ki az utcára. Egy hete találtam például egy almot, egy férfiingbe csomagolva. A kicsik előző nap születtek, esélyük sem volt a túlélésre. Mi mindig azt mondjuk, hogy a legfontosabb az lenne, ha az emberek gondolkodásmódja változna meg az állattartással kapcsolatban. Ha kutyát vagy macskát vállalnak, valóban egy életen át gondoskodjanak róla, ne csak addig amíg pici és aranyos. Az ivartalanítás pedig ne csak akkor jusson eszükbe, amikor megszületnek a kicsik, amelyekre már se pénz, se igény nincsen.

Aki pénzzel támogatná az állatmenhely létrehozását, a következő számlaszámra utalhat: 11998006-06289010-10000001

TIMÁR KRISZTA

Európai hírű progresszív zenekar a színpadon

After Crying Szegeden

A progresszív zenei világ élmezőnyébe tartozó After Crying együttes kedden este a Szegedi Ifjúsági Házban lép fel.

„Hány sóhajom semmivé lett, mégis lélegzem tovább...” – hallható az 1986 őszén alakult After Crying akusztikus kamaraegyüttes egyik dalában. Zenében Bach, Beethoven, Bartók, az Emerson Lake and Palmer és a King Crimson együttes hatott legerősebben

rájuk. Ez a zenekar kaméleonként változik akár koncertről koncertre is, hol kvartettként, hol 15 fős kamarazenekarként, hol elektromos gitárral és dobfelszereléssel dübörgő rockbandaként lép föl, s néha egy koncerten belül teszi mindezt. 2000-ben a Provisions című spanyol magazin szavazásán a kilencvenes évek legjobb progresszív együttesének az After Cryingot választották.

W.A.

Elmarad a Boccanegra

A Szegedi Nemzeti Színház igazgatósága értesíti a közönséget, hogy a Simon Boccanegra november 3-i, vasárnap esti előadása elmarad. A megváltott jegyek a ma esti előadásra érvényesek, vagy 14 napon belül visszaválthatók a színház Kelemen utcai jegyirodájában. A ma 19 órakor kezdődő Boccanegra-előadás Molnár László vezénnyel, a főbb szerepeket Rálik Szilvia, Bede-Fazekas Csaba, Altorjay Tamás, Gábor Géza, Urbán Nagy Róbert, Andrejcsik István és Piskolti László éneklék.

Zeneiskolai sikerek

Sikeresen szerepeltek a Kecskeméti megrendezett X. országos Friss Antal gordonkaverseny területi válogatóján a Király Könyg Péter Zeneiskola növendékei. Mészáros Zsófia és Tornyai Gergely a döntőbe jutottak, Szalai Szandra pedig kiválóan szerepelt. Tanáruk Gárdián Gábor, zongorán közreműködött Fliszár Vivien.

Nemrégiben Veszprémben a legjobb férfiszínésznek járó díjat vehette át

Fél éve kómában fekszik Ternyák Zoltán

Idén márciusban összeomlott. Nem bírta tovább. Két végén égette a gyertyát. Húga, Edit szerint a játékba minden energiáját beleadta, nem tudott félig színész lenni. Ternyák Zoltán most egy kórházi ágyon kómában fekszik.

Barátai felváltva örködnek ágyánál, és felváltva mondanak neki mindent, ami eszükbe jut. Ezt Ternyák Zoltán minden bizonnyal hallja, de egyelőre nem válaszol. Önpusztító életének egy jelentős, remélhetőleg jól végződő, átmeneti szakasza a jelenlegi tény: Ternyák Zolival ma még nem lehet beszélgetni.

Ebben az esztendőben ünnepi a szentesi drámai tagozat huszonöt éves létét, az ország első kísérleti osztályának első játékkísérleteiről a Magyar Televízió hónapról hónapra és évről évre filmeket készített. A régi kópiákon az első osztály egyik legizgalmasabb alakja, Ternyák Zoli fejtegeti tizenöt évesen elképzeléseit a szabadságról, a vágyak teljesüléséről. Soha nem volt kétséges senki előtt, leginkább maga előtt nem, hogy színész lesz belőle. Akárki meglátja.

A rendkívül tehetséges fiú bizony sokszor állította komoly pedagógia próbatétel elé tanárait, a gimnáziumi éveket tu-

lajdonképpen nem végigtanulta, sokkal inkább végigjátszotta, fáradhatatlan kamasz volt – emlékszik vissza osztályfőnöke, Bácsakné Fazekas Márta, aki pályakezdőként az első drámais osztály vezetését kapta meg Bácskai Mihálytól, rövidebben Skabától. A bohókás fiú rengeteg szeretetre vágyott, és meg is kapta, de talán éppen ez az, amiből soha nem lett neki elég.

A fővárosba kerülve tehetségéhez mérten jutott művészi lehetőségekhez, kapott számtalan elismerést, nagyszerű szerepeket. Ő lett – többek között – Anyegin és Hamlet. Mrozek Emigránsok című darabjában nyújtott alakításáért 1998-ban Veszprémben a legjobb férfiszínésznek járó díjat vehette át. Ez volt betegsége előtt az utolsó színpadi szereplése. Eddigi utolsó filmjét Dettre Gáborral forgatta, Tóth Ildikóval játszott együtt a Gangeszben, amelyben egy drogos fiú történetét ismerhetjük meg: az önpusztító életmód Ternyák Zolinak is sajátja volt. Ebben odáig ment, hogy idén márciusban egyszerűen összeomlott, idegrendszerezileg, mentálisan és a többi. Műtéten esett át. Fél éve kómában fekszik egy budapesti kórházban.

Nyár elején az Uránia moziban Ter-

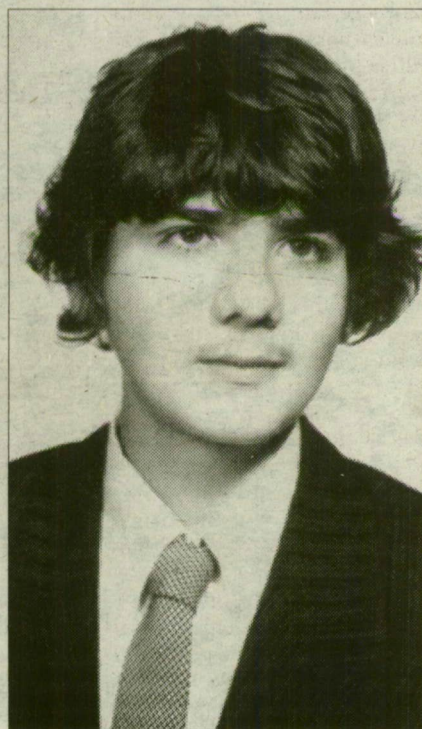
nyák-estet rendeztek barátai és tisztelői. A bevételt a színész gyógyítására ajánlották fel. A család ma is elfogad adományokat.

Húga, Edit szerint minden színjátékot olyan nagyszerűvé, tökéletessé, eredetivé, energiával teltté akarta varázsolni, hogy magát teljesen beleadta – szó szerint. Edit szintén Budapestre költözött, és rendszeresen megfordul a kórházi ágyánál, így tesz néhány kitartó barát is. Beszélnek Zolihoz. Az orvosok szerint a kómában fekvő beteg hallja a hozzátartozókat, megérti a közeledésüket, felfogja a szeretetüket. Ezért Ternyák Zolinak ezek a „beszélgetések” feltehetően most mindennél fontosabbak.

A műtét utáni utógondozás fázisában van most a fiatalember, aki tulajdonképpen már nem is olyan túl fiatal: harminckilenc esztendő.

Szentesen a Ternyák vezetéknevét után általában nem következik más, mint keresztneve becézett alakja: Zoli. Ez köszönhető a legendás „nagyfiús” csínytevéseknek az iskolában, a gimnázium rögtönzött színpadain improvizált jelenségnek, és ki-fejező formája a tetszésnyilvánításnak – huszonöt esztendővel később is.

BLAHÓ GABRIELLA

Ternyák Zoltán, a tehetséges szentesi gimnazista tablóképe.

Archív fotó